

VISSTE DU AT...?

Hilse eller ikke hilse og Down Under

Dette er et tema de fleste har en mening om og som er oppe til diskusjon i perioder. Personlig synes jeg det er en fin gest og hilser selv så ofte jeg kan.

Meningene om hilsning er mange, og hyppigheten er litt forskjellig fra land til land. Nedover i Europa er det mindre hilsning mellom bobilere enn her i Norge/Norden.

For en som synes hilsning er en fin gest, og så kommer til et land hvor man hilser enda mer enn i Norge, og det ikke er bare bobilere, men alle kjøretøy som hilser når de møtes, synes jeg er

virkelig flott. Dette skjer utenfor tettbebyggelsen i Australia, og sier kanskje noe om innbyggerne i landet? Det er i hvert fall veldig hyggelig, for her kan avstandene bli veldig lange. Når GPSen sier at man skal kjøre godt over 1200 km. rett frem før man skal ta av, kan det gå veldig lang tid før en møter en annen trafikant.

Her er et knippe av ekvipasjene vi møtte, langs veien, på campinger og rasteplasser.

Så langt er det f.eks. om man skal kjøre opp fra sørkysten til Uluru, Det Røde Fjellet og det kan gå opptil en time før en møter en annen bil. Da er det hyggelig å hilse.

Nå er jeg nok godt over middels glad i å kjøre bobil. Kona sier jeg er på ferie når jeg har et ratt mellom hendene. Er vi på ferie der vi ikke kan bruke egen bil, leier vi ofte bil med den friheten det gir.

Dyreliv er nesten det en ser mest av når man kjører i out backen og på morgenen og kvelden kan det være ekstra mye.

Vi har kjørt over 35000 km til sammen Down Under og vært i alle 6 delstatene i Australia, Tasmania og New Zealand og håper å komme tilbake enda en gang. Australia er et fantastisk land å campe i.

Nå skulle ikke denne artikkelen bli et reisebrev fra Australia, det er vanskelig å komme unna å nevne hvor annerledes ting er der, men skal holde meg til vei, trafikk, camping og hilsming.

Det er ikke mange bobiler i Australia, og de fleste av disse tilhører nok et utleieselskap, ellers er det campingvogner av alle slag, offroadbiler, tilhengere og telt som gjelder - i alle varianter. Var innom hos en del caravanforhandlere for å kikke, og en ting som var standard i de mer dyre CV var vaskemaskin og mikrobølgeovn, og det er det ikke mange av i Europa.

Dette var nok det mest komplette campingkjøretøyet vi møtte. Ikke mye som mangler der.

Når campingturistene kom opp etter camping på, eller ved stranden - og der kan de ha kjørt mange 10 talls mil - var det å fylle riktig lufttrykk i dekkene, det første de gjorde på

Viktig å justere lufttrykket etter å ha kjørt i myk sand.

asfaltveien. De slipper ut luft for å få større anleggsflate på dekkene for kjøring i myk sand.

Nå kjørte vi, som nevnt, en del ute i «out backen», men det er mange steder vi ikke kunne kjøre, eller hadde lov å kjøre. Mange steder er det kun tillatt for 4WD, og vi så en god del som var bygd for denne typen kjøring, med og uten tilhenger.

Denne gangen var vår bil utstyrt med blant annet GPS-sporing så man burde ikke kjøre veier man ikke hadde lov (stort sett veier uten asfalt) og det er 100 km/t fartsgrense for nesten alle kjøretøy, grus eller asfalt. Passerte jeg den hastigheten med litt margin, kom det et lydvarsel, og det lå med dokumenter som dokumenterte at det kunne skrives ut fartsbot etter dem.

Det kunne ta litt tid å kjøre forbi disse roadtrainene på 60 m +- avhengig av vei, og de holdt 100+, så jeg fikk varsel en del ganger, men heldigvis ikke fartsbot.

Selv om det var veier med asfalt, kunne det riste fælt og vi mistet hele vanntanken før vi skulle kjøre over Nullarbor plain. Vi merket ikke engang at den falt av. Ikke før på kvelden, da vi stoppet og trengte vann. Så det bråket til tider en del.

VISSTE DU AT...?

Vink...og gjør det på en trygg måte!

Vi ringte utleier for å informere, og ble sterkt advart om ikke å kjøre over Nullarbor uten vanntank, men det ville ta oss 2 dager og noen 100 mil å bytte bobil, så vi valgte å ta de siste ukene uten vanntank.

På siste stoppen før Nullarbor som bl.a. også har verdens lengste helt rette strekning på godt over 30 mil, - hele strekket er på over 140 mil - samlet vi vann i det vi hadde av flasker og kanner.

De fleste rasteplassene og bensinstasjonene var nesten fulle av biler om kvelden. Det ble lyst i 6-tiden og i 7-tiden var nesten alle borte.

Så folk stoppet tidlig og reiste tidlig. For oss ble det flere avstikkere fra hovedveien som vi tok, og på disse kunne man kjøre mange mil uten å se et menneske, for så å måtte tilbake til hovedvei for å kjøre videre. Ikke sjelden overnattet vi på disse avstikkerne. Det var flere steder vi overnattet helt alene, og jeg skal love at det var mørkt når man ikke så et lys i noen

retning, men vi hørte mange lyder.

Vi hadde lastet ned en APP for å finne overnattinger, det var ikke mye vi lå på campingplasser. Det er ikke alle steder det er lov å overnatte.

Da vi hadde kjørt over Nullarbor, med div avstikkere og hadde sett strender og bølger i nesten alle varianter og farger, tok vi en lang tur inn i landet igjen for å se The Wave Rock

Nå er jeg tilbake til overskriften, og får også en forklaring på hvorfor folk er så flinke til å hilse. For her i Western Australia er første gang vi ser skilt langs veien ang. å hilse.

Det var ellers mange store og rare skilt langs veiene, for å bryte synsinntrykk og oppfordrer til hyppige pauser. Som f.eks. «Stopp på neste rasteplass kan redde livet ditt». Eller, «Biffen på neste restaurant kan redde liv», «En kaffekopp kan være livreddende», «En stopp er livsviktig», o.l.

Tor H 114

